

odhadní ceny. Že v souzeném případě byl důvod pro odchylku od této zásady, povinná sama ani netvrdí. Nebylo tudíž třeba ani nového odhadu jí patřící polovice nemovitosti ani nové vyhlášky o dražbě, takže nebylo ani příčiny k odložení roku.

Čís. 8632.

I spory o nároky ze zákona o placených dovolených ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n., jsou prázdninovými věcmi ve smyslu § 223 čís. 7 c. ř. s. nový doslov.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, R I 1076/28.)

Žalobě o zaplacení náhrady za šest dní dovolené v letech 1925, 1926 a 1927 procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Důvody: Proti rozsudku, doručenému stranám dne 6. srpna 1928, dala žalovaná strana odvolání na poštu dne 10. září 1928. Odvolání jest opožděným, poněvadž v tomto případě jde o spor o mzdu, o náhradu za neposkytnutou dovolenou, kterážto dovolená tvoří součást mzdy a spory o mzdu jsou věcmi feriálními. Běžela tudíž k odvolání lhůta od doručení rozsudku, ode dne 7. srpna 1928 a končila dnem 21. srpna 1928 (§ 224 čís. 7 zákona z 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Důvod rekursu, že podle § 224 c. ř. s. v doslovu čl. II. odst. 2 čís. 7 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními jsou jen spory ze služební neb »námezdní« smlouvy, zde však že nejde vůbec o nárok ze smlouvy, nýbrž ze zákona, t. j. ze zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. o placených dovolených, neobstojí, neboť i tu jde o nárok ze smlouvy, ježto zákon obsahuje jen doplnění předpisů o smlouvách služebních a pracovních. Takové předpisy obsahují nejen kapitola obč. zákona o smlouvě služební, zákon o obchodních pomocnících, zákon o úřednících statkových a ostatní sem spadající zákony, nýbrž i zákon ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. o placené dovolené pro zaměstnance. Neobsahuje-li na př. služební smlouva obchodního pomocníka nic o služném, platí předpisy § 6 zák. o obch. pom. a, neobsahuje-li nic o dovolené nebo něco méně výhodného než zákon (§ 40), platí § 17 téhož zákona, jenž mu zaručuje placenou dovolenou v trvání tam udaném, avšak, domáhá-li se pomocník služného nebo placené dovolené, je to nárokem ze smlouvy služební, jakkoli se zakládá v tomto případě na předpisu zákona a ne na ustanovení smlouvy, neboť právě zákon tu smlouvu doplňuje. A tak tomu jest také v případě

zákona ze dne 3. dubna 1925, neboť i tu může služební nebo pracovní smlouva ustanovení o placené dovolené obsahovati, jakž se již i před zákonem tím stávalo, a tu ovšem platí smlouva, má-li ustanovení výhodnější než zákon, kdežto nemá-li ustanovení neb má-li ustanovení méně výhodné než zákon, platí smlouvu doplňující ustanovení zákona (§ 14 zák.). Jde tedy o nárok a tudíž o spor ze smlouvy a bylo proto tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 8633.

Ochrana nájemců.

Ustanovení § 1 (2) čís. 9 zák. o povinnosti pronajímatele opatřiti dostatečný náhradní byt platí jen pro povolení výpovědi pro užitečnější stavbu, neplatí však při výpovědi z důvodu, že pronajaté stavení musí býti z nařízení stavebního úřadu zbořeno. S hlediska § 3 zák. nezáleží na tom, zda příslušný úřad vydal příkaz ke zboření stavení z úřadu či na žádost vlastníka.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, Rv I 1931/28.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 6365. Ve sporu šlo dále o to, by žalovaný Josef K. (jeho pozůstalost) byl uznán povinným nahraditi žalobcům škodu za dobu od 21. dubna 1925 do 31. prosince 1926, t. j. za 615 dní po 40 Kč, celkem 24.600 Kč. Žalovaný uznal zažalovanou pohledávku co do 1510 Kč, t. j. 10 Kč denně za dobu od 21. dubna do 14. října 1925 a namítl započtením vzájemné pohledávky na útratách sporu a exekuce. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e uznal žalobní nárok po právu jen co do uznané části a uznáv po právu též pohledávky namítané započtením, zamítl žalobu. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání žalobců napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Není nesprávným právním posouzením, jak žalující míní, když soud má za to, že žalujícím přísluší náhrada ušlého zisku jen za dobu od 21. dubna do 14. října 1928, naopak sluší toto mínění sdíleti. Předpoklad, ze kterého při tom prvý soud vycházel, že žalovaná strana by do 14. října 1925 byla docílila soudního vyklizení žalující strany, jest správným. An v den svémocného zboření kůlen byl již rozkaz magistrátu, aby kůlny byly zbořeny, právoplatným, měla žalovaná strana důvod domáhati se podle § 3 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. buď zrušení nájmu bez výpovědi nebo svolení k výpovědi. Se zřetelem na nejvýš jednoduchý skutkový podklad a na to, že žalovaná strana o důvodu podle § 3 měla důkaz po ruce, takže jeho provedení nemohlo působiti průtahy, právem nutno souditi, že řízení, ať již o žalobě na zrušení nájmu nebo o svolení k výpovědi by bylo provedeno tak, že do 14. října 1925 žalující měli místnosti najaté vykliditi. To platí i pro eventuelní spor o zrušení nájmu proto, že žalované straně bylo možno řízení urychlití vylou-